

Συνέντευξη # Ο Δημήτρης Στεφανάκης και οι "Μέρες Αλεξάνδρειας"

Συνέντευξη

στον Νέστορα Πουλάκο

Το "Μέρες Αλεξάνδρειας" κυκλοφόρησε για πρώτη φορά το 2007 και έγινε δεκτό με ενθουσιασμό από τους κριτικούς λογοτεχνίας και το αναγνωστικό κοινό. Πρόσφατα εκδόθηκε στα γαλλικά σημειώνοντας μεγάλη επιτυχία, ενώ τιμήθηκε με το Prix Méditerranée Étranger. Σύντομα θα κυκλοφορήσει και στα ισπανικά. Ο συγγραφέας του, Δημήτρης Στεφανάκης, δεινός μεταφραστής μεταξύ άλλων του Μεριμέ, του Μπρόντσκι, του Μπέλοου και του Φόρστερ, μιλάει στο Vakxikon.gr για την... κοσμοπολίτικη εμπειρία συγγραφής ενός μυθιστορήματος εποχής. Το "Μέρες Αλεξάνδρειας" κυκλοφορεί από τις Εκδόσεις Ψυχογιός.

Για την Αλεξάνδρεια έχουν γράψει από τον Καβάφη μέχρι τον Ντάρελ. Είναι μια πόλη που πάντοτε συγκινοῦσε, και προκαλοῦσε να ασχοληθείς μαζί της. Τι ήταν αυτό που σας ὠθησε ὥστε να καταπαστείτε μαζί της;

Η ανάγκη μου να περιγράψω τον μεσογειακό κοσμοπολιτισμό σε ένα μυθιστόρημα επικών διαστάσεων όπου η καθημερινότητα των ανθρώπων είχε ως φόντο συγκλονιστικά ιστορικά γεγονότα. Η προϋπάρχουσα βιβλιογραφία λειτούργησε ως εμπνευση κι όχι ως φόβητρο. Κι όσο για την πόλη της Αλεξάνδρειας για μένα ήταν μια αποκάλυψη, η πρωτεύουσα μιας Μεσογείου χωρίς σύνορα.

Κοσμοπολιτισμός, πόλεμοι, σκληρή διπλωματία, μα και ευγένεια και αβρότητες, όμως και τυχοδιωκτισμός, εύκολο χρήμα. Στοιχεία που χαρακτηρίζουν μόνο την εποχή που περιγράφετε ή τα βρίσκει κανείς ακόμη, είναι διαχρονικά;

Νομίζω ότι κάθε εποχή εμπεριέχει τα πάντα. Η ανθρώπινη δραστηριότητα δεν αλλάζει αφού οι βασικές ανάγκες του ανθρώπου παραμένουν ίδιες. Αυτό που διαφοροποιείται ίσως είναι το ιστορικό πλαίσιο μέσα στο οποίο εκτυλίσσεται το δράμα της ύπαρξής μας. “Αλλάζουν μόνο τα κουστούμια”, όπως θα έλεγε ο Μπαλζάκ.

Θα χαρακτηρίζατε τις “Μέρες Αλεξάνδρειας” ως ιστορικό μυθιστόρημα;

Θα το χαρακτηρίζα κλασικό μυθιστόρημα που εκτός από Ιστορία περιέχει και όσα άλλα μνημονεύσατε προηγουμένως. Εντέλει νομίζω ότι το μυθιστόρημα πραγματεύεται διάφορες εκδοχές της ανθρώπινης ύπαρξης. Τα κάτοπτρα της αφήγησης μας δίνουν διαφορετικές γωνίες του ίδιου προσώπου.

Ένας χαμένος κόσμος, η αλλοτινή αίγλη, μια διαφορετική νοοτροπία. Ένα άλλο σύμπαν δηλαδή. Κατά τη μελέτη σας ώστε να γράψετε το βιβλίο, ποια είναι εκείνα τα σημεία που διαπιστώσατε ότι είχαν οι άνθρωποι τότε και που δεν έχουμε εμείς σήμερα;

Είναι βέβαιο πως οι σύγχρονοι άνθρωποι αντιμετωπίζουμε με αλαζονεία τις προηγούμενες γενιές και αναρωτιέμαι γιατί. Όπως αναφέρω σε άλλο βιβλίο μου αισθανόμαστε κατά κάποιο τρόπο “πρωτεουσιάνοι του χρόνου” σε σχέση με τους “αδαιίς επαρχιώτες” της περασμένης εκατονταετίας. Αν νομίζουμε όμως ότι η παντοδύναμη τεχνολογία μας κάνει να διαφέρουμε, αυταπατώμεθα. Παραμένουμε εξίσου ανοχύρωτοι και ευάλωτοι, έχοντας ταυτόχρονα χάσει κι ένα μεγάλο μέρος του ρομαντισμού μας.

Αν σας ζητούσαν να γράψετε ένα μυθιστόρημα για μια άλλη “δημοφιλή” πόλη του παρελθόντος, ποια θα ήταν αυτή;

Μα νομίζω πως στις “Μέρες Αλεξάνδρειας” συμπρωταγωνιστούν όλες οι γνωστές μητροπόλεις της εποχής εκείνης. Κατά κάποιο τρόπο αισθάνομαι πως έγραψα ήδη για

όσες πόλεις με θέλγουν. Άλλωστε είναι δύσκολο να αναφερθεί κανείς σε μια μητρόπολη χωρίς να μεταφερθεί συνειρμικά και σ' όλες τις άλλες. Ο κοσμοπολιτισμός είναι ένα οικουμενικό φαινόμενο.